

७१४८

महाराज गोपीचंद रावना नाटकां भाग-१

१५
१५

आर्य अ. पुस्तकालय वांछना भाग

—५२—

अपनी प्रसिद्ध इत्यादि.

महादेव रामचंद्र जागृते सुकसेल.

पुस्तकालय—अमदावाद.

आवृत्ति १२० प्रत. ३०००

—५३—

अमदावाद.

चक्राभिलषा इत्यादि श्री. अमदा. अमदा.

मि. दी. दी. दी. दी.

—५४—

अमदा. १२५०.

सं. १८५०.

मि. दी. दी. दी.

મહારાજ

ગોપીચંદ નાટકનાં ગાયનો.

॥ શ્રી ગણેશાય નમઃ શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ; શ્રી ગોપીચંદ વલ્લભાય નમઃ ॥
અથ ગોપીચંદ રાગનો ખેલ લખ્યો છે.

હલકારાના હુહા.

આયા હલકારા ગોપીચંદકા રેહેવે બંગાલા દેશમે,
સરસ્વતી માયા સારદા સમર, ધર વલ્લભકો ધ્યાન.
પાચે લુધરે બીજે ધનકે તોડે મુખસે તાન;
ચાલ વ્યાસ ઉરતાદ હમારા, લેખે મુજરો માન. બોલ આયાં ૧
કામરે દેશ કમલા દેવી, હનમત હે ભરપુર;
હીંગલાજકા દરશન કીના જવાલા રેહે ગાઘ દુર. બોલ આયાં ૨
રંગ રંગીલી છોરી હમારે સદા જે રહતે સંગ.
કામ પડે ઝકડેકે માંહી કરે ફેજમે જગ. બોલ આયાં ૩
પાંચ રૂપૈયા પાવા રોજ કરો જમાં જે ફર ન્યારી;
રાગ સાહેબકા હુકમ હુવા તો પકડા જુવારી. બોલ આયાં ૪
ધડીકા ચીડી લખવા ગોથા કમુથ ન ખાતા;
ગુજરાતમે જલદી આયા મુંબઈ કલકત્તા. બોલ આયાં ૫
મુંબાઈ મેં મંચાદેવી કલકત્તામાં કાળી;
જેઘાણામે ચામુંડ લાલ ચુંદડી વાળી. બોલ આયાં ૬
બેંગાલેસે આયા હલકારાં સખકે મન બાયા,
આવે ગોપીચંદ રાગ આજે નોખત બાગ. બોલ આયાં ૭

(૨)

દેર, દહા.

અયે ગોપીચંદ્ર ગોડ બેંગાલેમેં રાજ કરે સખ દેશમે,
સરસવતી માયા સારકા સમરે, ધર વલ્લભકો આનંદ,
પાયે ધુધર બોળે ધનકે મુખસેં તેડે તન.

આલ વ્યાસ કિસ્તાદ હમારા મુજરો લેળે માન. આયા ૧

પિતા હમારે જાતે પ્રથવી નામ ત્રીલોકી ચંદ,
રાજા કેદ કિયે દેવનને જીનંત કાંટે પ્રંદ,

શીરે દવાઈ શહેર માંહી, દુનીઆ કરે આનંદ. આયા ૨

મા મેરી મૈનાવતી સરે મામા ભરથરી જાણુ.

ઉજાણુ નગરી સફળા તીરથ તીનકી દેવ દાન.

જંગી હોય કર ચલા જંગલમેં લગા ધ્યાનકા બાણુ, આયા ૩

કામર દેશ કૃતક્ષા દેવી પુરણુ કરજે કાળ.

દક્ષણુ માતા તું જનુની રખીયો મેરી લાજ;

મારા ઘાટી બંગાલેમેં ગોપીચંદકો રાજ. આયા ૪

જ આતી હુઠ મુલકુમે કરે નોકરી રાજ,

ન્યારી ન્યારી છુડે નાખત બાજે છતીસે બાજ,

લાથી ઉપર અંબાડી બાજે તુરકી બાજ, આયા ૫

દેર.

ચડા શિકાર ગોપીચંદ્ર રાજા મલ્લા શેર સખ જંગલકા,

સાત સુરમેં ચાદે સુવે કિનકે પીઠ બંગાલા;

અખતર પાખર ઓર પતાકા હાયે સોવે બાલા, ચડા ૦

એસી લાખ અસવાર અમારા ચડતે હે સખ જંગમે;

બડે બડે હમ ઝગડે જીતે ઘડી, પશકત ઓર છીનમેં. ચડા ૦

માંચ લાખ પ્યાદલ સખ ચાતો ઘોડે એસી હજારે
 સીતરે લાખતો રેહેવે સાંઠીએ લાથી ખર હજારે. ચંડાં ૩
 હાંખીર એર લાથણી મચ્યા દાલ પાસ હસે રખતે,
 કાથ પડે કે ઝથડેકે માંહુ સખુકે પહલે ચડતે, ચંડાં ૪
 શીરોધ તરવાર લાથમે કડીયાં ખીચ કટાર;
 સીંગા ખાનાર શીરે ભટકેના જાણે જુગ સંસાર. ચંડાં ૫
 પાંચ લાખ લાથીકે હોદ્દે તરીયાં બહોત અખાર,
 નીશ લાખ તો પડે જંજીરા તીસ લાખ તરવાર. ચંડાં ૬
 શીર નરીખ ફાજકે માંહી બડા મોર દીલે અંક;
 ઘોડા ઉપર કરો રાજાઈ દેખો નાગરે, ડંકા. ચંડાં ૭
 તીસ લાખ અંદુક નાળીઅંદ જાતે ખેમ સંભાલ,
 ક્યમ કટાર લાથ શરોધ પીકે દલકતી દાલ, ચંડાં ૮
 નીશ લાખ તો પાંકે ઉપર એક નીશાંન;
 તીસ લાખ એ પડે જંજીરા એક લાખ અશમાન. ચંડાં ૯
 દેશ હમારા દુર હે સરે એડ અંગાલા શહેર;
 હું તો ગોપીઅંદ રાજા લાખો સીંગને ઘેર. ચંડાં ૧૦

ટૅર.

એ—અલોતે સીંગ સીકાર હો શીઘર જમીરાં.
 આદ જમીરા ભોંમીઆ સાથે સુણજો ચીત લગાય;
 આલુસ મારો રોજ કોસવો શલ લાખેણા ખાય હો. સીં ૧
 પ્રથમ ભાગ પહાડ કે મારી એકો મારગ રોક,
 ગામ ઉજાડ્યો ગોર કોસવા દુખી શહેરકે ભોક. સીં ૨
 એજા મીઠી કામનીસરે દુકીઅન કંદ લગાય,

રાજા મીમીકા રાજવી સવો સીંગા ચડે શીકાર. હો સીં ૩
 કોણ ઉપર ચડશે વોસરે લે નંગી તલવાર,
 બાલ કેશર કીપસેતી લેવા દુરમન કુવાર, હો સીરધર ૦

દેર.

ગા—ચારો સુતો સેર નિશંક જગાદે સંગની,
 સીંહણી—રાજા સીંગને મત છોડ કર મે બીનની,
 ગા—ખડી રહે તું સીંગની ચારા સીંગને દેહો જમાય,
 લાગો મોરચા રજપૂતાસે અબ કાં ભગી જાય. ચારો ૦ ૧
 સીં—તું આદમી બીચ વીશરે આ જંગલ બીચ શેર,
 તુર તહી તોડે મેચાવેરે જીભે તીઅણુ ફેર; રાજા ૦ ૨
 ગા—ફેર ફરકે તું કીયાં કરે ચારા સીંગને લેકે ઘેર,
 ગામ ઉગડ્યો ગાર કેસરેરે ઉણુ હું માગું વેર. ચારો ૦ ૩
 સીં—વેર છે ચારો આગલો ફેર પીછે પરતાપ.
 જેર અહુંક કામનીસ તુ એમ મીલોને જાય. રાજા ૦ ૪
 ગા—શેર નાશંક પહાડમે જળ જાગે જળ માફ.
 દુટીઅન છોડું જીવનો સરે દુક દુક કર દાર. ધારો ૦ ૫
 સી—નામ લવ હુંકડો સરે મરે જાલાં ઉડે અંગ;
 સુતો સેર અબ જગશે વો કરે રંગમાં ભંગ. સજા ૦ ૬
 ગા—રંગમે ભંગ ચમકતી, લાલી તું તીરી નકી જાત;
 પ્યારા ખાવંદ પ્રજા ચાલશે રજપુતાં દે લાથ, ચારો ૦ ૭
 સાં—સીંગે લડે રજપુતાંસે શીર જાને ક્યા હોત,
 ગા—ખડે ખડે જોધે જંગલ બીચ મારા સીંગને ઘર;
 હાથ છોડ હથીઆર ચલાવા છાતી બીચ કટાર. ચારો ૦ ૮

સીં—કહાડ કટાર ધરો કરમેમેં કરો શીરો મ્યાન.

ધતની ખેલ કરે રાજ સાહેબ ખતાવે જન સજ્જા ૧૮

ગો—જન હમારી નકી હે નારી મત કરના મગરં;

લાગી ચોટ શીર શેર કીરાતું રાંડ ભાગ જ દુર. થારો ૧૦

સીં—દુર ભાગકે હાંકમેં જાગિં લડું શેરકે સંગ;

સનમુખ આય મોરચા ગાંઠ કરો ફાજમે જગ મજ્જા ૧૧

ગો—તરીયા લડે ખાવીંદ કે આગે, જીવે જીતનો ખ્યાર;

લગી ચોટ શીર શેર મનકી તુ ઓર કરેગી થાર. થારો ૧૨

સીં—ઓર મરદકું આગ લગાવું જો જીવે ભરથાર;

સતી હોય કે સંગે ચલુગી જલું ગનકે લાર. સજ્જા ૧૩

૮૨.

(સીંહણ પોતાના સ્વામીને જગાડે છે.)

જગોરે જગોરે જંગલ રાજવી, જગોરે જગોરે જંગલ રાજવી,

શીર કયા આવેતુ જે નીંદ ચડ આયો ગોપીચંદ રાય;

તોરણ આયો ખીંદ—જગો જગોરે.

૧

ચડ આયો ગોપીચંદ રાજ ચોદસ ઘાલ્યો ઘેર;

અખ સુતે શોનાપરે સરેયે પલી ખસાઓ ખેર.

જગો ૨

દલપર દલ ચડે અતી ભારે તેરી એકલી જન;

દોદો હાથ રાજ સો સો કર ભગવાન.

જગો ૩

શીતરે લાખ ફાજકો માલીક પો ગોપીચંદ રાજ,

એક ચોટમે અમર ડગાવે અધર ખજાવે ખાજ.

જાથો ૪

સનમુખ આયા મોરચા માંડયા તોપ ધરી શીર ન્યારી;

સોલવમાં કામે ગુણ્ય સવો કર ઘોડે અસ્વારી.

જગો ૫

જોખીયંદર લાભણી

જોખીયંદર

ખડા વાઘ પડા જમીનપર લગા રીંછ લાલ,

મથ કરના પ્રીત રાંડકી, મારા શેર દે મઠ ટલ્લા;

જનન બચાકર ચલી જંગલમે ઝગડેસે હારી.

મારા કોસ શી દે મઠ અખાડા ધરવત એર ઝાડી.

નાલે નાલે શીરે ભટકતી, જોખત મદમાતી;

જલ જમ્યો તેરી પ્રીત સજના મેં જાતીથી મારી;

દાશ જંગલમે આગ લગાવું આજ રહું ન્યારી.

મારા શેર જળ હુમ બિરાતી જીતોંકી હારી;

જોખીયંદરે દેખ તમાસા સળ દુનીયાકુ આયા હાંસા,

તીરીયા કાજ જુદા પાસા કરદે મોં કાલા.

ખડા ૧

શીરી ફોજ જદ જોખીયંદકી કયા કડતા ભાઈ;

હાંડ જતસે કર મોહોખત કયા કીરાને માર્ઠ,

લડે ફોજ ખીચ શેર સયાને કેસીવે લડાધ;

રાંડ ખડી જદ દેખે તમાસા પાસ નહીં આઈ,

લગી ચોટ શીર શેર મરનકી ખાધ ગઈ મુરછાઈ;

મરતા શેર જદ કયાજ કહેતા તેરા રાજમેં સુખીજ રહેતા

મેં કીસીકું દુખ નહીં હેતા રહેા બોલ બાલા,

ખડા ૨

ચડી ફોજ જળ જોખીયંદકી કયા કહેતા સંજકુ,

રાંડ જાય જગતમેં જુડી ના ચઢે અમકું;

દોલત માયા માલ ખજના સખી દુનીયાં તુમકું;

દોલત માયા બેશ ખજના યાદ કરો ધર,

ઝિંદગી અરજ અખ સુનલો મેરી સખી જાઓ ધરકું;

જીતે રહે તો આન મીલેંએ જાને જાવલકું;
 જોગી હોડે ધ્યાન લગાડી, પામ પદ્મરથ જા મે પાઉં;
 જનમ સરતશં મે ટલ જાઉં હોય ગયા ઉજ્યાલા ખડાં ૩
 હાકમને જઈ કરી હું ચારી હરણુ એક લાયા,
 આરા હરણુકા ઉનકે પીછે છલખલ કીયાં;
 આપને હાથસેં ચોટ લગાઈ હરણુ ગભરાયા,
 ચારી હરણી ઉન કે પછી ઘેર દધ કાયા,
 હરણીકા જઈ દેખત તમાશા હાકમ ખુલવાથી,
 રાંડ જાત એક નહીં જુગમે મનસેં હરખાકા,
 અખી કહો તો થુહાંસે સરકું, ચલો ચાર સખ્ય અપને ઘરકું;
 મામી કહે મે રટના હરકું. ખડાં ૪

દેર.

ગા । મેનાવતી માતા નીર ભર્યા થારા નેનમાં,
 મે—ગોપીચંદ લડકા બાદલ વરસેરે કંચન મેહેલમાં.
 ગા—કયું માતા તું ઉણમનીસરે નીતકા રહે ઉદાસ;
 જો કોઈ કહેવે જીભ કટાવું કરું દુસ્મનકો નાશરે. મેં ૧
 મે—ના બેટા મેં ઉણમનીસરે ના કંઈ રહુરે ઉદાસ;
 રન પલટી બદલ ચડેરા સયે અખ્ય બરરાણુકી આશરે. ગાં ૨
 ગા—ના બાદલ ના બીજલાસરેરે ના કોઈ બાજે વાવ
 થારે મન ચીંતા ઘણી માંન સાચી બોલ ખતાવરે, ગાં ૩
 મે—સાચ કહેશને રાત ડગશે જુઠું કહે પત જાય;
 ઝાઝ પડી દરીઆવમે શમે અધબીચ ગોથા ખાયરે. ગાં ૪
 ગા—ઝાઝ પડી દરીઆવમે સરે કદરુડ પેલે પાર;

માર હઠાવું નીરને સમે કર નગી તલવારે.

મે—આન કરો તરવાર અન તુમ ધરો જમીપર હાલ.

ક્યા નગર સુનો પડ્યો અને આપનો બીરદ સંભારે. ગો ૦ ૬

ગો—મેરો બીરદ બરે તન તરે જો કાઠ આયાકરી;

માતા હુકમ કરે નહીં પીછો તુરતહી હુકમ હઠાવુરે મે ૦ ૭

મે—મૂઝુ ભરશા પુત્ર તીહારા મુહી આયાકરી;

રાજપાટ સપનેકી માયા ઝીતોં જમ દુવારીરે. ગોપીચંદન. ૮

ટૅર.

ગો—માનુ રાજ કરણદે, જોગી મત કરેરે મા મેનાવતી

બાર બરસકી ઉમર મેરી મેં ક્યા જનુ જોગ;

ચરચર કરે મુલકકે માંહી હશે શેહેરકે લોક.

માનું ૦

મે—મેરા બચન શીરે નહીં પીછા જો રજપૂત સપુત,

તેરી સુરત તેરા બાપકી સવોજલ બલ હો ગઈ સખ.

ગો—તેરા બચન શીરે નહીં પીછા જો રજપૂત સપુરુ. માનું ૦

દો જુગ રાજ કરણદે માતા શીર જોગી અબધુરારે.

માનું ૦

મે—પાવ પલકકા નહીં ભરોસા કરે કાલકી આત.

ક્યા જાણું કે કાયા હોવસ જા ઉંગતે પરમાતરે;

માનું ૦

ગો—દીન ઉગે દાતાણુ કંઠે આર નિતકો દેઉ દાન;

ખટ દરસનકો ભાવ રખુને પિય વધાવું માન,

માનું ૦

મે—દાન દેવે ફલ ક્યા હોવેશને ધન દોલતને આર માયા;

અસલ પ્રકીરી લે લે લડકા અવર હોશી કાચારે.

ગો—કાયા અમર કંઠે એક છીનમેં દુટઅન સાગેવાર;

પેહેલે પરણું પદમણી સરે વિલખે રાજકુમાર.

માનું ૦

મે—તીરીઆ જાત જગતમેં જુડી મુનરે ગોપીચંદ;
જનમ મરણસે હોજે ન્યારોં કટે ચોરાશી ફંદ, જો

ગો—ચોરાશી ફંદ જીણીમેં કયા વિપજે સાર;
સીનેર લાખ ફેજ દલ બાદલ ઉભો કરે પુકારરે, માનું

મે—કરે પુકાર એક નેહીં થારો આપણે આપણો કાજ;
મામો થારો દેખ બરથરી તજ્યો ઉજ્યણી રાજરે. જો

ગો—તજ્યો ઉજ્યણી રાજ ભરથરી આયો ગોરખનાથ;
દો જુગ રાજ કીયો પૃથ્વીપર ગયો ગુરકી માથ. માનું

મે—ગુર દેવનકો દેવ હોસરે ધરો ઉસીકો ધ્યાન;
જનમ મરણસે હો જા ન્યારો બાંચો બેદ પુરાણરે, જો

ગો—ભંવર પડ્યો ભવસાગર માંહે જામે નીર અપાર;
અવઘટ ઘાટવઝોર નાવ પુરાણી કીસ બીધ કિતઈ પાર, માનું

મે—ધરે ધ્યાન ગુરકા જુડો સખ સંસાર;
સતકી નાવ ધરમકા નેજાં જીતો જમ દવારરે. જો

ટૅર.

આયા બે જોગી નિગમ પહાડસે નહીયા પવન નહીયા પાણી,
જ્યાં હોતીથી આકાશ વાણી નહીયા પુરખ નહીથી નારી;
ચાર ખુંટમે ધુધરકાર, આયા બે જોગી

બદ્રીનાથમેં પડે હિમાલા આવે સરદકી ટહાડી;
આ પાસામે સીંગ ધડુકે ઉંચા પરવત જાડી. આયા

ગુર હમારા સાહોલી ચીમનલાલ કરે સલામ ચેલા બાલ;
ગુર હમારા સાહોલી ચીમનલાલ જાત જી. આયા

શ્રી શ્રી કરંકે સીતા પુકારે એક ચિતસે રામ;

બાબા આદમ ગુરુ હમારા ઉસકા ધરરે ધ્યાન. આચાં
 નિગમ પહાડમે આયુકી જગા જહાં રેહેગે જોગેશ્વર નગાઃ
 પુષ્કર હે હિદમ્મ ધ્યાન જાલ વ્યાસકુ મેરા સલામ, આચાં
 અંગા જમના તિરથ ભારી નહાનેકુ આવે નરનારી;
 શીય, ગુરુદા ભાવતા ચેલા માલ ખાવે જોતહી ચેલા. આચાં
 હરદુહાર હરકી પેહેડી વહાં ગંગા કીર વેહેતી ટેડી,
 માનસીંગને દેખાયા ભાય, અસેક જોગી દન ખતાના. આચાં
 ખતલાવણુ વાલા પુછેહે ખાવા ખહાર કોણુ ખડાહે,
 બાબા ગોપીચંદ જલખલ ભરમ, આચાં ખે જોગી.

ગોપીચંદ— ટેર.

અમર કરોરે બંદગી ગુરુ ગુરુ જલધરનાથ,
 પેલા પુતળા જલ ગયારે પિતા સુધારો કાજ. અમં ૧
 જલ બલ મીલ ગયારે તમેરે ધર્યા રહ્યા સખ રાજ,
 અમર કરો કર બંદગી ગુરુ ગુરુ જલધરનાથ. અમં ૨
 દુસરા પુતળા જલ ગયારે મૈનાવતી મારી માયઃ
 હાથ જોડને કરે બંદગી લગી લગી લાગુ પાય. અમં ૩
 ત્રીસરા પુતળા જલ ગયારે સનમુખ ખડી ધર નાર,
 પેહેલાં પરણું પદમણી સવો, વિલખે રાજકુમાર. અમં ૪
 ચોથારે પુતળા જલ ગયારે સંદ્રાવતી મેરી બેન,
 રોસ ભરે ચિંતા કરે ભર ભર આવે નેન. અમં ૫
 પાંચમારે પુતળા જલ ગયારે ઉશસેન મગરર,
 આમ ઉજડયો જોર કેસરે જોગી હુવો અખધુત. અમં ૬
 છઠા પુતળા જલ ગયારે ઉભો કરે પૂકાર,

સરન પડ્યો ગુરુદેવ કરે અબ ચાહેતો માર. અમં ૭

સાતમા પુતલા ધીર રહ્યારે ગુરુ ગુરુ જલધર નાય;

મેલી કહે મનધીર વાચા સાંચ અચ ગધારક પ્રકીર. અમં ૮

દેર.

જલધર—બારા બરસકી ઉમર બચા ગોડ બંગાલે રાજ કરે.

તુંમ રાજા મેં જગલ જોગી તેરે મેરે ક્યા કામ;

રાજ કરે ગાદી ઉપરે લેઓ ગુરુકા નામ. બારા ૧૧

ગા—ના ચપ્પો મુજે દોલત માયા ના ચપ્પે મુજ ગામ;

હાથ જોડતે કરું બીનતી ગુરુ સુધારે કામ.

મેં ચેલા તમ ગુરુ હમારા શિરપર મેરા હાથ ધરે. મેં ૩

જે—તુજે ના કરે સરે સુણ રાજે મેરી બાત;

કયું તું મારે પાવ પડતહે જોડતે હે હાથ. બારા ૪

ગા—ભગવામે ભગવાન બરાતહે ગુરુ દેવનકો દેવ;

આપ તારા ઓરણકુ તારો કંઈ તમારી શેવ. મેં ૫

દેર લાવણી,

ગા પીચંદ—

સુણો જલધર આપ નિરંજનજી તુંમ ગુરુ મેં ચેલા તેરા,

બડી જાઝ દરીઆવ બીચમે પાર લગા બેડ મેરા ચેલા તેરા,

તીરીઆ જાત જગતકા પ્રદાજી તીન લોક ધૃશમે મોધ,

માતા પિતા ઓર બેન બંધુ ન્યાત જાત સગા સોધ;

રાજ ગરબ અભિમાન ગરબ બતાજી પાપ પરગટ દોધ,

જમીન ઓર આકાશ બીચમે ગયા નહીં સોબત કોધ.

એ સંસાર ભરા દીલ સાગર જીવ મચ્છી કાટે પોધ,

ખડ પાલપર કાહે પુકારે રૂપ ધરા જેસે ભોઈ,
 ખુરા કાલકા ફંદા મને છો રાજ સખ ધંધા.
 એ બદન બણુ હેગી નહીં તાગ જહાંજલ સ. પડી૦
 ધરમ રાજને ધળ ધળ ચડાઉજી શિરપર અપકર કાલ ખડ,
 જળ ચુકે જળ મારે સોટ જ્યુ ચીડીયાં ખીચ બાજ પડ;
 કાયાદે અવડે કાયાજી ઉંસ મટીકા બના ધડ.
 લાગે ઠેઠ જદ ઉડે બેસા જદ તુટે તાર જ્યું તડ તડ;
 બ્રહ્મા બિસનું માહાદેવ થાઈએ તીનુસે કોણુ બડ,
 ઉનકે આગે એ નહીં ચુકે જળ અશન પર દીયા ખડ;
 ખુરી કાલકી ફાંસી વો ભુક્ત મરે ચોરાસી,
 કહાં મથુરા કહાં કાસી ચાર પુટ શીર મયા ફેરા, પડી૦ ૧
 સત જુગમે હીરણાકસ રાજજી મહાદેવને બરદાન દીયા.
 સાત દ્વીપ ન ખંડ ખીચમે સખ પૃથ્વીકા રાજ કીયા.
 દ્વાપરમે દુરગ્ગન રાજ અધ સીંગાસન હાથ લીઆ,
 આયા કાલ જદ પડા ધરન પર ચડી એક શીરના જ્યા;
 ત્રેતામે રાવણુ મા રાજ સખ દેવનકુ કેદ કીયા;
 મેઘ માત્ર દોક ભરતે પાણી ચંદ્ર સુરજ જળ તે દીયા.
 કૃષ્ણુ ભયે કલજુગમે રાજજી સખ જોવ અભિમાન કીયા,
 આયા કાલ જદ પડા ધરન પર મર ગયે ગોપી શડ દીયા;
 ચાર જુગકી કહી કહો નાથ અખ કપા રહી,
 સંગ કીસકે ગઈ નહીં તાગ જહાંજલ ઘેરા. પડી૦ ૩
 સુણુ નાથ એક અરજ મેરી ગુરૂ ત્રિના કેસી મુક્તિ.
 બડે મુની નિશ્વામિત્ર સખ દેવલ મીલ કરી ભક્તિ,
 સુકાચાર અસુરકે દ્વાતાજી બચા ચલીયે જુગતા જુગતી.

ઝોરખનાથ ભરચરી રાજ છોડ થયા મુકિત.
 કહે તે મોતીલાલ શબ્દામે અખંડ જ્ઞેત કરે જુધતી;
 દુશ્મન કો નાશ ભવાની અરજ સુણો મેરી શકતી.
 ભગત તુમારે તારે સખ અસુર નરકૂ મારે;
 હુંડ હુંડ કર ન્યારે ઉઠી જોગડી લેહેરાં.

ટેર દુહા.

ગા—ચંપા નીજરાંશે મેજો મારી બેનરો,
 મુણુ હે બાંધી કહું હકીકત મેહેલાં નીચે આવ;
 ધન દોલત માયા નહી માણું ભીક્ષા ધરમકી લાવ. ચંપા ૦ ૧

દાસી—જોગી લુણુ ભરાવું ચારી ખાલમે,
 બાંધી ચારી આપ રખીશ નહી મુખસે બોલ બંગાળી,
 કાણુ બેન તું કીસ્કા ભાઈ લુણુ ભરાવું ખાલ,
 નામ લેવે તું ગોપીચંદકુ ઉઠે બદનમે જાળ. જોગી. ૨

ગા—બાંધી મારા આપ કીસથા લઈ કાલમે બોલ,
 દીવી બેન કો ડાય રેશને દેખ્યો ચારે તોલ;
 માલ ખાય મસ્તાની હોય થઈ બોલે કડવા બોલ,

દા—મેશ બચન શીરે નહી પીછા તુજપર આવે રીસ;
 કીતને જોગી મંકરખાતે શીરતો દશ ઝોર ખીસ,
 સુણતાં રાજ ઉઘસેન ચારો અધર કટાવ શીશ, જોગી. ૩

ગા—અધર શીશ કટાનેવાલા નહી પ્રથવીમે જાયા,
 ના કીશેપે વૈરભાવ મારે ના કીલીસે દાવા.

જાય કહે છે મારી બેનને ચોરો વીર ગોપીચંદ આયા, ચં ૦ ૪

ટેર.

દાસી—ગોપીચંદ આથે ભગવા વેશ,

હઠ એ બાઈ બારણે થારો આયો ગોપીચંદ વીર
જેગી હોરકર ચલા જંગલમે સુનો કર અણી વીર. ૬૬ ખ

દેર.

ચંદ્રાવતી—હસી રાજ કરેરે વીરો દેશમે,

હે હીતીચરી પાપનીશ માતું બોલ ન એશા અચન;

નામ લેવે તું ગોપીચંદ્રા જાણ ન આવે બદન;

દા—જેસી જગી જાણ ઉઠી તન તેરો તેશી મુજકે બાણ;

નામ બતાયા નારપત થાતું સખ દીયા સેવાણ,

ચં—જેગી મત કર દસી મુખસે બોલ સંભાળ,

ઓતો જેગી દુર દેશકો લુણ ભરાતું ખાલા. દશી ૦ ૩

દા—લુણ ભરાતું ખાલ, મેશ થાને માઝ જીવસેં ડાર,

બીક્ષા મામે બારણે શવો, ઉભો કરેરે પુકાર. બાઈ ૦ ૪

ચં—કરે પૂકાર એકનહાં પુછે નીશદીન આયો હાર;

એક સુરતકા અનેક જેગી દીનમે શીરે હજાર. દશી ૦ ૫

દા—એક ચંદ્રકો આંહણોસ શીરે દુળે ગોપીચંદ;

ત્રીજો ન જેયો પ્રથાસ વો કરે ઉઝળો મંદ. બાઈ ૬

ચં—એક અચંબો મેં સુન્યો સરે જો ધર ઉંછાવ,

કુંજર કરીઆ પાલખીસ વો ધરતી ધરે ન પાવ. દશી ૭

દા—પાવ બલે ધરતી તપેસરે સુરત રહ્યાં શીરછાંચ,

બીક્ષા મામે મેહેલમેશ વો ઉભો કરેરે પોકાર. બાઈ ૮

ચં—દલપર દલ ચઢે અતી ભારી વો અંગલો રોજ,

છત્ર સિંહાસન ચમર ઢોળાવે એક ચલે ગજરાજ. દશી ૦ ૯

દા—કાનમેં મુદ્રા ગલે મૃગજાલા શીરપર ભગવા વેષ;

સીંગી નાદ બળવે મુખસે આદ પુરૂષ આ દેશ. બાઈ ૦ ૧૦

ચ—હીયો હુલ કરે રાખીશ મારે જીવ ધરે નહીં થીર;
કીશખાધ દેખુ વીનેશ મારે અણે ન ચલે વીર. દાસી ૦ ૧૧

જા—તેણી નીર રાખ લેશ બાઈ બેળ મલોમે બાય;
ધ્રુમ પડે ધરતી લપેસરે જળે જમીન પર પાવ. જા ૦ ૧૨

ચ—કઈ એ બાઈ બારણેશ તું લે સખીયાને સામ;
કરો આરતી ગોપીચંદકી પુકા મનકી ખાત. દાસી ૦ ૧૩

ટેર દુહા.

જા—મારી બેન શયાને ભીક્ષા આલોની ઉભો બારણે.

ચ—ગોપીચંદ વીરા જોગી હુવોરે કીણે કારણે;

ચ—કાંસે લેની લેની સીંગી કલાં કુઝાયા કાન;

બારા વરસકી ઉમર તેરી તું કંઝકા માદાનરે. જા ૦ ૧

જા—જમન રીયો મેનાવતીવર કિસખીધ લોખું કાર;

મુંડ મુઝમે મેહેલ મેશને કિયો ગુરકી બાર. મારી ૦ ૨

ચ—મરળે મા મેનાવતીસરે જીને ખતાયો રાન;

દુબરે મરળે સતગુરુ થાર કુઝય છુરીસે કાનરે. જા ૦ ૩

જા—કાન કુઝયા મુદ્રા પેહેરી કરલાયા ભગવાવેશ;

માતા પિતાને દોષ ન દીજો લીખ્યો બીધતા લેખ; મારી ૦ ૪

ચ—કલા બીધાતા લીખ ગઈ અને કાં સંગતકા કિપદેશ;

શહેર બંગાલા સખી દુઆયા કરકર મગવ વેશરે; જા ૦ ૫

તેરા ગુરકુ આગ લગા; દીની ઉલટી શાખ

રાજ છોડને ભયો મશાની ધરધર માગે બાખર. જા ૦ ૬

ટેર લાવણી.

ચંદ્રાવતી—

મે ! અમલાદી ધતની અરજ સુંબુ ગોપીચંદરે બાઈ.

માતા મારી જનમ દુખીઆરણુ રોય મરેગી ભોળાઈ. ૨૬
 મેરા બાપકું એકલી બેઠા દુસરા મેને જનમ લીયા;
 પુત્ર વિના પરિવાર સખીરી જ્યુ મંદીર બિચ એક દીવા
 તેરા સમરણુ સખ કોઈ કરતા જીવ જોગીકા ભેખ લીયા;
 તેરે બિના અખ સુણુરે ભાઈ મર જાવેગી ફાડ લીયા.
 લીયા ફાડ મરજાવે કહો જોગી કહાં પાવ;
 ઘર ઘર અલગ જગાવે કોણુ ઉપાય કરે ભાઈ. માતા ૦ ૧
 બીના ભાઈકો બેન ન બોલે જુગમે રહેવે નહીં નાતા,
 મુંડ મુંડકર સુણી મેહેલમે ખુરી કરી જો ઘર માના.
 દેખ કસાઈ દયા ન આઈ શાડ કાન અપને હાતા.
 ધરકી કીસ્તમમે એરી લીખીથી ખુરી કરી જો જોગી દાતા,
 શેહેર બંગાલા સખી ડબોયા છોડ ચલે અન ધન ભયા;
 કાણુ દેશમે આયાં જલંધર કહા કરે અમર કાયા,
 હાય જોડને કરે બિનતી સુણુજે તું મેરા ભાઈ,
 કહાં હે ઉસકી નાત જાત વોહ હે બરણી કીયા નાઈ,
 જોગી બનદે આયા છીજે મેરી કાયા.
 મોતી ખ્યાલ ગાયા ભેખ ઉતારોરે ભાઈ,
 માતા રી મેજનમ દુખીઆરણુ રોય મરેગી ભોળાઈ.

ટૅર.

ગાથીચંદ—રતનાદે બાંદી ભીક્ષા ધરમકી લાવના,

રતનાદે—સુણુ બાલક જાગી મેહેલાં નહીં અલેક જગાવના,

ગા—જોગી ખડા તેરે બારણે લુંડી ભીક્ષા ધરમકી લાવ;

ધુપ પડે ધરતી તપેસ મારે સુરજ શિર તપે છાંય.

જુસસે વિનવું લિલ્લા ધરમકા લાવના,
 ૨૧—કાં તારી માતા ધર નહીં શાને પિતા ગયો પરદેશ,
 કાણુ થાને મુસે બોલીયો તું કર ગયો બગવો વેશ,
 ગુરસે વિનવું થાને કાનેરે દીયો ઉપદેશ,
 સુણુ બાલક જોગી મેહેલાં નહીં, અલક જગાવના. ૨

૨૨—માતા મેરી ધક બસે લુડી ગુર જલધર નાથ;
 અમર કીયો ધન લોકમાં મારે ધર્યો શિરપર હાથ;
 ગુરસે વિનવું મેહેલાં કીરતાં હું દીન રાત,
 રતના દે બાંદી લિલ્લા ધરમકા લાવનાં. ૩

૨૩—મેહેલાદા મારમ છોડ દે જોગી યહાંયે હો જન દુર,
 લુખ્યો હોય તો માંગલે થારો કરે દળીપર દુર,
 દયા મુજ આવતી મેહેલા અન ધન લખમી પૂર,
 સુણુ બાલક જોગી મેહેલાં નહીં અરીક જગાવના. ૪

રતનાદે ટેર દુહા.
 ચાલો બાધ અબ બારણે જોગી અલક જગાવે હે,
 અલક જગાવે ને નાદ પુરાવે ને ઉભો કરે પુકાર,
 માર્ઠ બાપ વો કછુએ ન કહેવો દીસે રાજકુમાર;
 ચાલો બધ અબ બારણે જોગી ધીલક જગાવે હે. ૨
 સુણુ રાણી પાટમદે આવ ઉઠ બારણે જોગી અલક જગાવેહે.
 લોમકે નહીં આકાશ જાણુ છોડી સખ જુગતકી આશ;
 માંમતા હેસો ખીના લીયે જવેહે. સુણુ ૩

૨૪—સુણુ હે રતન જખીનકુ જતન કર ભાગ બાધ;
 આજ ભાધ ભોરી હો બતાવમી કે કંથ મેરા વારંવાર જનધહે;
 જખીન કયા હુધ આવરી રાજતો ગયા શીકાર,
 વખત હુધ આવેકી કર આપણે કામ બેઠી ગુણુ આવે હે.

રાણી—

દેર દહા.

જોગી થારીરે સુરત મારા રાજરી.

થારી સુરત મારાં રાજકીશને જોલણ ગયો શીખર

બોલી સુણુકર જો મેં દોડી આપ મેહેલ કે બહાર જોગી ૧

કાં થારી માતા ધર નહીશને, પિતા ગયો પરદેશ;

કોણુ થાને મુસે બોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ. જોગી ૨

ભીક્ષા માગે મેહેલ મેસેરે જાબો કરેરે પુકાર,

સુરતા લાગે સામીની સામાને, રાજ કડણી ચાર, જોગી ૩

કોણુ થાને મુસે બોલી ઓસરે કોણુ થાને દીન શીખ;

કાલ પડા ઉણુ દેશમેં તું ધર ધર માગે ભીખ. જોગી ૪

દેર.

જોપીચંદ જનમકો વેરી રહ્યો.

જોપીચંદ—

દેર.

બયો ભયેરે મન જગી હો, ખડા મેલકે બહાર.

કરતાં હું પુકાર સુણીયો અરજ મેરી.

અટલ રહો તેરા રાજમેંશરે સખી મેરો રાજ,

આબાદાની મેરી બાસી કરી તેરી હાજર હાવે સો ભીક્ષા લાવ.

બહોત દેર હુઈ મુજ લાવ ફેરી ગુરૂસે પાયા ગ્યાન.

એ ધડ મેં રાજ ધ્યાન લાવો માઈ ભીક્ષા મુજે હોતી હે અરેરી

બયો ભયેરે મન જોગી હો.

હોતી હે અવેર જામે કધું નહી દેર.

માંમતા હે ભીક્ષા ખેર મે કહા કર જનમકો જોગી;

સો આજ બન્યો જોગી ગલે ડાલ મુગાલા;

આંગ ભરમાઈ હે પલકમે મુત્તક ઉઘાય દીનો.

આંગ ઉલટ ગયો દરીઆવ એક દીન માંહે;

અંગાલાકો છોડ્યો રાજ તડ સખ જુગતકી આલ,

ત્રિયાકું કહે ગયો માધ હો જનમકો વેરી હો. ભયો ૦ ૨

સખકી ડોણીસો શુરકી માતા લીખા લેખ બિધાંતા.

સો મેં ક્યાં કર પુરબલે પુન્યશ કરી હે ધુનીકી સેવા;

માતા ભર કરી કૃપાસેતી આણુ મીલા હે.

પુજીતો પીરાઈ બદલી હે શેર સો પીયાં મેં કેસે કીડે.

ઈસ જંગલમેં જુદમ જુદા લગીલે લુટમ લુટા.

નહી બચે જન રાણી મેં ક્યા કડે,

જનમ ઓર મરનસેં ન્યારા નહી કોઈ.

દઈશ ભયે અવતાર જનને ધરમ ધરાહે.

મચ્છ ઓર કચ્ચ વરાહનરસીંગ રૂપે દેખ હીરણ્યકસકુ મારા હે.

કૃષ્ણને કંસકુ મારાં હે,

શુદ્ધને બુદ્ધ હર લીની સખકી કંલકી અવતાર.

મહારાજ બડે હે.

ભયો ૦ ૪

જનમ ઓર મરણસેં ન્યારા નહી કોઈ,

દઈશ ભયે અવતાર જનને ધરમ ધરાહે

સતનકી સુણી પોકાર આયે જનમ ધાર,

ટુક ટુક અસુરકુ મારાહે જનને કરે હે અનેક કામ

આપણા આપણા ભગત દેખાતા હે જંગો નામ નહી આધાર.

રાણી જોઈ આવંદ હમારાહે.

ભયો ૦ ૫

આયો આવંદ તેરો સો બચે ચીત મેરો હે,

જલધરકો જોગ પાંચો. જેસાઈ આવ તેસો પદલેં બાંધીઓ પાપ.

અરે મહારાજ થાને એસી સીખ કોન બતાઈ હે; ભયો ૦ ૬

પિતા ત્રિલોકીચંદ જનને કીયો સખી આનંદ.

માતાતો મેરી મૈનાવતી અમૃતસને ભરી;

બેનોઈ તો ઉચસેન જાકો ભર આવે નેન;

બેનતો ચંદ્રાવતી મેરી ચિતામે ખડી એં.

રાણી પાટમદે મેરે સનમુખ ખડીહિ,

વાલ વાલરે જોખીચંદ તેને બહોત ખુરી કીધ હે,

અર્થો ૭

ટ૨.

રાણી--રાગ્ન થાને પાખંડ એ બેદ અતાયો વે,

જો--માઈ માનુ અલ્લ જ્યાન ગુરસે પાયા વે,

રા--કાં હે અલ્લાહે કાં હે વિસ્ત કાંહે આદ સન્યાસી,

તીન લોકમે રાજ કસકો વો કૈલાસકે આસી;

ચેલા કીયા પાખંડીને ડાલ ગલે શંસી.

સંખ્ય ૧

જો--ઈશ્વર અલ્લા ઈશ્વર વીખું ઈશ્વર શંકર દેવ;

આગમ નિગમકી સુઝે કિતસે લાગ્યા નેવ;

લાથ જોડને કર ખીતી ગુર દેવનકો દેવ.

મા ૨

રા--તેરા ગુરકો પુછો એ રાગ્ન બિના પુરખકી નારી,

અલ્લકો સવિત્રા સોવે બિસ્તુ ધરારાણી;

મહાદેવ સંગ સોવે પારવતી ડામે અંગ નિશાની

રાગ્ન. ૩

જો--મેરા ગુરને એસા અતાયા કીણસે જોલના નહી,

અલ્લ બિસ્તુ મહાદેવને સારી શ્રદ્ધી રચાધ;

ખીના નાર નહી નરકી જેદા મેં લડ્યા તે માધ.

માઈ ૪

રા--માઈ માઈ મત કર માનુ તું છે રાજકુમાર.

એક દીન સગ્ન તું હતો અનું તુમ પુરખ હમ નાર,

ચેલા કીયા પાખંડીને ચલાવો સંસાર.

સંખ્ય ૫

ટ૨.

રાણી--રાગ્ન હમેશ હસ બોલો ચાલો મેહેલાં માંહે.

જો--માઈ માનું બિક્ષા ધરમકી લાવ ગુરકી આગ્યા નાહી,

રા--કાંશે લીના હંડકમંડળ કાં લીની મૃગાછલા,

કોણ ગુર કપદેશ અતાયો કીને પેરાઈ માલા;

ગુરુકા નામ જતાવે જોગ તે કેસા પાવે,

નિકાશ માગણુ આયા છીજે મેરી કાયા.

૨૧--રાગ્ન હમેશ હસ મોલો ચાલો મેહેલાં માહે.

ગો--હંડ કમંડલ દિયા ગુરુને ઉતે પેરાઈ માલા,

શેરી સીંગી નાદ જાગવે ઓઠણકુ મૃગછલા;

ગુરુને જ્ઞાન જતાયા રસ્કા જખસે પાયા,

ગુરુ દેવનકો દેવા કંઈ મેં ઉતરી સેવા.

માખં ૨

૨૧--તેરા ગુરૂંકુ આંગ લગાઉં ઉતે જતાયો જ્ઞાન:

ખારા ખરસકી ઉમ્મર તેરી તે રાગ્ન નાદન,

જલધર કહીએ ઝેરી જનમકો મેરો વેરી,

નિકાશ કેસે લાવું ગુરૂંકુ આંગ લગાઉં

માખં ૩

ગો--ચલમે રંડી નહી કામકી મુખસે બોલ સંભાળ,

મુક્તીકો દાતા જલધર ઉસ્કો દેતી ગાલ;

જલતી મેરી કાયા ગરખજા જ્ઞાન લગાયા,

ધાકસે ભાગે હાથી તેં જોખન મદમાતી.

માખં ૪

૨૧--મેરા જોખન બોત જોરાવર તેં જોગી જન આયા.

જ્યું જ્યું સુરત દેખું તેરી છીજે મેરી કાયા;

માયા તેને કેસી તોડી જીચડ ગઈ મેરી જોડી,

અંતરસે ઉડે જવાળા મુંન જોડ બેંગાલે વાલા

માખં ૫

ગો--જોડ બેંગલે કેસે માઈ દોં વિકતે દાન,

રમતજોગી હસકર પુજે વધે જગતમે માન,

માંગ કર લાવે જે ફેરા વેદ પામે મા તેરી,

ગુરુ આવેગા મેરી અખ તો ભયા સવેરા.

માખં ૬

૨૧--હુવા સખેરા ભાગે ફેરાં કેસે બોલું નહીં,

તેરા મેરા ન્યાય હોવેગા ભર પંચાકે માહી,

પકડ લઈ તેરા પલ્લ કેસે તેં તોડા તણા

બાપને ભેળુ પાતી જનમકો મેરા સંગાતી.

રાગ્ગ ૦ ૭

જા—તેરે જનમકી તું સંગાતી મેરા જનમને જોગ,
ધસિ બાતમેં નક્કા નહીં હે હસે સેહેરકે લોક;

જોગકી તુંદા માતા લીખા સો લેખ બિધતા,

કલપતિ કયું તું મનમેં જોગ લીખા મેરા કરમમે.

માઈ ૦ ૮

રા—લીખા અંક સોઈ ખીધાતા કયા કીરતાર,
જો ઘર રહેતી મેં માપકે ઓર મીલે ભરથાર;
તુનો મહારાજ રાગ દેશકા આવે રાગ.

બાપકે મેં હક પ્યારી રહેતી અટલ કુવારી.

રાગ્ગ ૦ ૮

જા—અટલ કુવારી રહેવતાસને જો જનમે મરગ્ય.

હમકુ અમર કીયા ગુરને કયુ મનસે પસ્તાય;

ગુર હે બાલ હમારા આનકો કીયા પસારા,

તેરા ગુર મોતી ગાયા પરમ પદ્મરથ પાવે

માઈ ૦ ૧૦

રાણી

ટર.

શેહેર બેંગાલો યું ઝુરે તારી ફોજ ખડી મહારાજ,

બાદલ મેહેલ બાદલ જયું ચમકે રતન જડીત મખાસ;

સરી સભાકે ખીચમે રાગ કરે નીત રાસ

શેહેર ૧

જનમ જનમકો તું બડ ભાગી જોગી હુવો કીણુ કાજ,

ત્રિયાકૂ તું કહે ગયો ભાઈ શરમ ન આવી લાજ

શેહે ૦ ૨

હાથી ઉપર કરી અંગાડી હોદે કરી ગજરાજ;

ઘેડાકૂ કધું જીતન સારી ત્યાગ દીયા મહારાજ

શેહે ૦ ૩

રાણી—

ભયોરે ગોખીચંદ જોગી આસન વારં મેડો એક છીનમે.

મહા ભલો ભડ ભાગી પહેલી બાવ કયું કયોસરે,

આખ કાયકુ ત્યાગી

ભયો ૦ ૧

આસન માર બેઠો એક છીનમે ધણુ સરોવરકી પાલા;

બોતલાયો બોલ નહી સરે બેઠો આસન માર.

ભયો ૦ ૨

રાણી—

ટર લાવણી.

રાજા રાજા ખડી પુકાર જોગન મદમાતી.

જોગી હોય કરચલા જંગલમે દેખું જલે મોરી છાતી.

મેહેલા નીચે અત્રક જગાવે એ ઉસકા કેહેના,

માતામર એ બિશ્વા માગે કેસે કહું બેહેના;

ખીના પુરૂષ હે ત્રિયા જુગમે જુઠા હે રેહેના;

જ્યું જ્યું સુરત દેખુ તેરી બાર આવે નેનાં;

દોલત માયા માલ ખજાના સખી લુટાય દેના.

જોગન હોયકર બરમ લગાવું ઉસ રાજા કે સંગમે જાડ,

જનમ સંગાતી.

જોગી ૦ ૧

બાર બરસકી ઉમ્મર તેરી સુનતા દીલખની;

અગીયારા બરસકી ઘરમે ત્રીયા ચડતી જવાની;

સાચુ કહે તેરા નાશ બોલતી ઉલટીરે જવાની;

શેહેર બંગલા સખી ડોભાયા ફીરા દીયા પાની;

જોગ જોગી હુવા પલકમે કર ગયો નાદની;

સુણો રાજ એક અરજ મેરી તેરે ખીના મેરી મુની કચેરી;

દીવા નહી બાતી.

જોગી ૦ ૨

એક દીન રાજા તોરણ આપા સખી કરી ત્યારી;

જો મેં જાનું હોયગા જોગી રહેતી અટલ દુમારી;

અકલ્યારી ઘા લગ્યા ખાઈ મઈ લાચારી;

ખીરજ રહી બરજો નહી માને જગડ જગડ હારી;

જે લીખ લેવું મેરા બાપુકુ શરમકી મારી;
સરત લેજ દઉ મેં દલકારા મેરા બાપ દીલભર પ્યારા;
લેવું પ્રેત પાતી.

જેગી ૦ ૨

ક્યસે જેગી ભયા જલધર જનમકા જેરી,
કાઈ જનમકા માગે બદલા આણુ લીયા વેરી,
દાય જેડને કંઈ ખીનતી સુણે! અરજ મેરો,
તુમ જેગી મેં હોડગી જેગત રહુ સંગત તેરી;
નાલે નાલે ફીફે ભટકતી સદા રહું ચેલી,
મોતી પાણીકી સેવા કંઈંગી ઝોર ફેરી;
મોતી કહે મેં કયા સમજાઉં બેઠ સભા મીજલસમેં યાઉં.

કહે ગુણી મેં કયા બતલાઉ રહો ગુણુ ગાતી.

જેગી ૦ ૩

જાપીચંદનો રચ્યો હે શીખે સુણે ને ગાવે;

મન પ્રચ્છા પુરણ હોવેગી દુઃખ કયુ ન પાવે.

નવીન ગુજરાતી ભાષમાં.

દાહરા.

ખેલ રચ્યો શુભ મોતીયે, નાચ્યો રૂડી પેર;
સહુકો આનંદ પામીયા, સુણતાં ઉપજે મેહેર,
ગાય શીખે ને સાંભળે, પોચે મનની આશ;
ખેલ ભલો પુરો થયો, કહે કર્વાજનદાસ,
દાન દયા સહુ પાળજે દાતારે દીન રાત,
જાઝી રહેશે જગતમાં શુખે તમારી ખ્યા.

જાપીચંદ રાજનાં ગાયનો સમાપ્ત.

